கடவுள்துணை.

கலாதரங்கிணி.

புத்தகம் க.] க௮௮௬ ௵ ஜூலை ௴ [சஞ்சிகை ௬.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதியாகித்
தானந்த வில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொட்வ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ னருளின லெளியவர்ச் சையுமாகி யுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

கம்பர்சரித்திரம்.

கம்பர் சாலிவாகனசகம் எட்டாவது நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில்

“பொன்னிசூழ் புனனா டென்னுங் கன்னிதன்
நன்னுதற் பொட்டென மன்னிப் பொலிந்த
திருவழுந் தூரிற் பொருவிறந் தமர்ந்தோன்”

என்றபடியே காவேரிசூழ்ந்த சோழநாட்டில் திருவழுந்தூர் என்னும் திவ்வியதேசத்திற் பிறந்தவர். இவருடைய பாலியத்திலேயே இவர்தந்தையாரிறந்துபோக, இவருடைய தாயார் இவரை யிட்டுக்கொண்டு திருவெண்ணெய்நல்லூரில் சடையப்பமுதலியார்வீட்டிற் போய்ச்சேர்ந்து அவர்கள் இட்டவேலைசெய்து உபாயமாய்க் காலங்கழித்துவந்தார். இவரும் முதலியார்வீட்டிற் கிடைத்ததைச்சாப்பிட்டுவிட்டு அவ்வூர் மாட்டுக்காரப்பையல்களோடுகூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். தாயார் அதுகண்டு முதலியார்வீட்டுப்பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும்பொழுது தம்பிள்ளையை அவர்களுடைய சுவடிக்கட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு கூடப்போகவும் அவர்கள் வரும்பொழுது கூடவரவும் திட்டம்பண்ணினர். அந்தப்படியே சில நாள் சென்றன; பின்பு இவர்க்கு எழெட்டு வயதானபொழுது அப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர் வயிரபுரமென்னும் கிராமத்தில் உள்ள தமது கம்பங்கொல்லை தினைக்கொல்லைகளுக்குக் காவல் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்தில் படித்துவரும்பிள்ளைகளில் தினம் ஒவ்வொரு பிள்ளையை அனுப்புவிக்கு முறைப்படி ஒருநாள் இந்தப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்று காலை தொடங்கிக் கொல்லையில் காவல்காக்கும் பொழுது நல்லவெயிலுக்கு இவ

ர்க்குச் சற்றே கண்ணுறக்கம்வர, இவர் அக்கொல்லையருகிலிருந்த காளி கோயிலிற்போய்ப் படுத்துத்தூங்கினர். தூங்குகையில் தினைக்கொல்லையில் ஓர் குதிரை மேய்வதாகக் கனக் கண்டெழுந்துவந்து கொல்லையைப்பார்க்க அதில் கதிர்விட்டு மணிமுற்றியிருந்த தினைப்பயிரை அவ்வூராள்வோனு கிய காளிங்கராயனென்பவனுடைய குதிரைமேயக்கண்டு, அதை அதட்டி ஓட்டித்துரத்தியும் அது போகாமையால் பயந்து, 'உபாத்தியாயருக்கு நானெ ன்ன உத்தரம் சொல்வேன்; அவர் அடிப்பாரோ!' என்று நடுங்கி காளி கோயிலுக்கு எதிரேபோய் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அழுதுகொண்டுநிற்க, தேவி திருவுளமிரங்கி இவர்க்குப் பிரசன்னையாகி, 'அட குழந்தாய்! நீ அழ வேண்டாம்; உன் நாவைநீட்டு' என்று சொல்ல, நாவை நீட்டினவுடனே பீஜாக்ஷரத்தையெழுதி அனுக்கிரகித்து, 'பயப்படாதே, போ' என்றாள். உடனே அங்கிருந்து பின்னும் கொல்லையை வந்துபார்த்து, முன்போலவே குதிரை பயிரை மேய்ந்து அழிக்கக்கண்டு கோபங்கொண்டு, காளிகாதேவி யின் அநுக்கிரகத்தால் ஸரஸ்வதீபிரசாதமுண்டானமையால்,

வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மேகேள்
காய்த்த தினைப்புனத்திற் காலைவைத்துச்—சாய்த்துக்
கதிராமா ளத்தின்ற காளிங்க ராயன்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ

என்று ஒருவெண்பாப்பாட அக்கணமே அக்குதிரை கீழேவிழுந்துமாண்டு போயிற்று. அதைப்பார்த்திருந்தவர் யாரோ அச்சங்கதியை உபாத்தியாய ருக் கறிவிக்க அவர் ஓடிவந்து, 'அப்பா! அது அதிகாரிவீட்டுக்குதிரையா கையால் எப்படிப்போய் எப்படிவருமோ' என்று கலக்கமுற இவர்முன்பாடின வெண்பாவின் முதல்மூன்றடிகளையே மறுபடியும்பாடி நான்கா மடியை மாத்திரம்

குதிரைமீ ளக்கொண்டு வா

என்று திருப்பிச்சொல்ல மாண்டகுதிரை மறுபடியும் உயிர்த்தெழுந்து ஓட் டம்பிடித்தது. அவ்வூராள்வோனுகிய காளிங்கராயன் இவ்விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகக் கேள்வியுற்று அவன் அச்செய்தியை அக்கா லத்தில் அரசுசெலுத்திவந்த துங்கனென்னும் சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, நடந்தவர்த்தமானமெல்லாம் சோழன் விசாரித்தறிந்து அப்படிப்பட்டசிறு வனைத் தான்பார்க்கவேண்டுமென்று வரவழைக்க, இவர் கொல்லையிற் கிளி யோட்டும் கோலுங்கையுமாய் வந்து சமுகத்தில் நிற்க, அதிகாரியை நோக் கிக் கையிலே கோலேந்திநிற்கும் சிறுவனைச்சுட்டி இக்கம்பனு* அப்படிச் செய்தவனென்ன, அதற்கு அவன் ஆமென்றான்.

இந்தக்காரணத்தினுலும் கம்பங்கொல்லை காத்ததனுலும் இவர்க்குக் கம்பனென்று பெயருண்டாயிற்று. இதைக்குறித்து மற்றும்சிலகாரணமும் சொல்லுவார்கள்.

* கோலை கம்பென்பது சாதாரணவழக்கு.

அப்புறம் அரசன் கம்பனைநோக்கி 'நீ இருப்பது எந்தவூர்' என்றுகேட்க அவர் 'திருவெண்ணெய்நல்லூர்' என்ன, 'அது எப்படிப்பட்டது யாருடைய சுவாதீனத்திலிருப்பது' என, அதற்கு உத்தரமாக

மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டவரால் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே—நாட்டம்
அடையா நெடுங்கதவு மஞ்சலென்ற சொல்லும்
உடையான் சடையன்ற னூர்.

என்று ஒரு வெண்பாப்பாடக்கேட்டுத் துங்கன் சந்தோஷித்தான். சடையப்பமுதலியாருக்கு இந்த சமாசாரம் தெரியவந்தசமயத்தில் அவர் வேந்தனிடத்திற்குவந்து சிறுவராகிய கம்பருடைய பூர்வோத்தரமெல்லாம் அரசற்கறிவித்து, கம்பனை அழைத்துப்போய்த் தமது கிருகத்தில் வைத்துக் கொண்டு முன்னிலும் பன்மடங்கு விசேஷமாக அபிமானித்து ஆதரித்துத் தக்கவயது வந்தபொழுது விவாகமும் செய்வித்தார். இவரும் முன்பு தம்மை 'பையா' என்றழைத்தவர்களெல்லாம் 'ஐயா' என்றழைக்கும்படி கம்பர்கம்பரெனஜகத்பிரஸித்தமாகப் பிரபலவித்வானுனர். அப்போது துங்கனைப்பார்க்கிலும் அவன்மகனாகிய குலோத்துங்கன் கம்பனை அதிகமாக சன்மானித்து தன்னுடைய ஸமஸ்தானவித்வான்களுக்குத் தலைவராயிருக்கும்படி பிரார்த்தித்தான். அதனால் அவர் அந்தராஜசமுகத்துக்கு நாடோறும்போய் அங்குள்ள ஒட்டக்கூத்தர் முதலானவர்களும் சோழனும் வியக்கும்படிச் சமயோசிதமாகவும் சாதுரியமாகவும் பலகவிகள் பாடிப்பிரசங்கிக்கத்தலைப்பட்டு,

"புவிச்சக்கர வர்த்திகள் போற்றிப் பழிச்சும்
கவிச்சக்ர வர்த்தியாங் கம்பர்"......

என்னும் பிருதுகூறிப் புலமைசெலுத்திவந்தார்.

இவருக்கு அம்பிகாபதி என்று ஒரு அருமைப்புதலவன்பிறந்து அவனும் தக்கவயதுவந்தவாறே தன்தந்தையைப்போல தானும் பிரபலவித்துவானுக வேண்டி

"மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை
இருந்தவன் றன்பா லருந்தமி ழுணர்ந்த
பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த
தொல்காப் பியநெறி பலகாப் பியத்தும்
அணிபெறு மிலக்கண மரிதினிற் றெரிந்து
வடநூல் வழிமுறை மரபினின் வழாஅது
ஈரிரண் டெல்லை யிகவா மும்மைப்
பாகத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇ
* * * *
ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும்
வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்"

ஆகித்தானும் தன்தந்தையோடு ராஜஸபைக்கு நாடோறும்போய்வந்துகொண்டிருந்தான்.

அக்காலத்தில் சடையப்பமுதலியார் ஒருநாள் கம்பரைநோக்கி, ஐயா!

"பூமலி கமலப் பொகுட்டுள்வீற் றிருக்கும்
பாமகள் கொழுநன் படைத்த வெழுவகைத்
தோற்றத் துள்ளு மேற்றமிக் குயர்ந்த
மக்கட் பிறப்பிற் றுய்க்கத் தகுபயன்
எத்தன்மை யதுமற் றெத்துணைத் தாயதென்
றுய்த்துணர்ந் ததன்பி னுறமா றெதுவெனு
உள்ளியாய்ந் ததனைத் தெள்ளித் தெளிவுறும்
கருவி யாதெனிற் சுருதி யாவதிங்
கொன்றே யெளிதினஃ துணர்தற் பான்மைய
தன்றே யன்றியு மந்தண ராதிய
சிற்சிலர்க் குரிமை திகழ்வ தாகி
நச்சுநர்க் கெல்லாம் நணுகப் பெருமையின்,

* * *

திருவார் பரஞ்சுடர் தயரதன் சேயாய்
அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனுற் பொருளும்
திறம்பட விளக்கிய திப்பிய சரிதமாய்ப்
பொருவில் வேதத்தோ டொருதன் மைத்தாய்
இருமையும் பயக்கு மிதிகா சத்தை,"

தமிழிலே நீவிர் ஓர்காவியமாகச் செய்தால் லோகோபகாரமாயிருக்குமென்றுசொல்ல, கம்பரும் நல்லது அப்படியே செய்கிறோம் என்றுசொல்லிச் சிலநாள் காலஹரணம் பண்ணிக்கொண்டு வந்ததுகண்டு குலோத்துங்கனைக்கொண்டு சொல்வித்தால் ராஜாவின் தாக்ஷண்யத்திற்கு அஞ்சியாவது நமது அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றுவாரென்று நினைத்து அரசனுக்குஅதை அறிவித்தார். அரசன் அதைப்பற்றித் தனக்குள்ளே யோசித்து, நாம் கம்பரைமாத்திரம் பாடச் சொன்னால் எப்படியும் தாமதப்படும்; கம்பரையும்ஒட்டக்கூத்தரையும் தனித்தனி பாடச்சொன்னால் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முந்தவேண்டி விரைவிற் பாடிமுடிப்பார்களென்று அவ்விருவரையு மழைப்பித்துச்சொல்ல, ஒட்டக்கூத்தர் கிரமமாக பாலகாண்டமுதல் ஐந்துகாண்டம்பாடி ஆறுவதுகாண்டத்தில் கடல்காண்படலமட்டும் பாடினார். அதுவரையில் கம்பர் கடவுள்வணக்கமும் செய்யவில்லை என்பதைமுதலியார்அறிந்து வேந்தனிடத்துப் போய்க் கம்பரையும் ஒட்டக்கூத்தரையும் இராமாயணம் பாடச்சொன்ன தாங்கள் அதைப்பற்றி மறுபடியும் விசாரிக்கவில்லையே என்று ஞாபகமூட்ட, அரசன் அவ்விருவரையும் வரவழைத்து இராமாயணம் எவ்வளவு பாடியாயிற்று என்றுகேட்க, ஒட்டக்கூத்தர் கடல்காண்படல பரியந்தம்பாடினேன் என்றார். கம்பர் ஒருபாட்டும் பாடாதிருந்தும், தமக்குப்பாரதியருளிருக்கிறபடியால் இவர்க்கு நாமிளைக்கலாகாதென்று எண்ணி கடல்காண்படலத்துக்குமேல் சேதுபந்தனப்படலம் வரையில் பாடினேமென்றார். ஆனால் அதைச்சற்றே பிரசங்கியும் கேட்போமென்று

அரசன்சொல்ல, சரஸ்வதியானவள் பூர்வம் ஸ்ரீவான்மீகிபகவானுடையவாக்கிலின்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தைப்பாடி முடித்ததுபோல் இப்போது கம்பருடைய நாவி லெழுந்தருளியபடியால் உடனே இவர் அப்படலத்தைமாத்திரம் எழுபது செய்யுளிற் பாடி, மஹாராஜருடைய ஆணையால் சேதுப்பந்தனஞ்செய்யும்பொருட்டு வானரவீரரும் படைத்தலைவர்களும் மலைகளை வேரோடுபறித்துவந்து கடலிலிடுவதைப்பற்றி வர்ணிக்குமிடத்து 'குமுதனென்னும் படைத்தலைவன் (நளன்கையிற்கொடாமல்) விட்டெறிந்தபெருமலையானது கூத்தாடிபோலத் திமிதம் என்று ஒலியெழச் சுழலாநின்றது; அதுகாரணமாக அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தினது திவலைகள் தம்மூரிற்பிரவேசிக்கக் கண்டதேவர்கள் அமுதமின்னமுமுண்டாமென்னு மாசையுடையராய்த் துள்ளிக் கூத்தாடினார்கள்,' என்னும் பொருளமைந்த

குமுத னிட்ட குலவரை கூத்தரின்
திமித மிட்டுத் திரியுந் திரைக்கடற்
றுமித மூர்புக வானவர் துள்ளினார்
அமுத மின்னு மெழுமெனு மாசையார்

என்னுமொருவிருத்தத்தையெடுத்துப் பிரசங்கித்தார். அப்பொழுது ஒட்டக்கூத்தர் கம்பரைப்பார்த்துத் துளியைத் துமியென்றதென்னையென, கம்பர் அதைக்கேட்டு துமிஎன்னும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர் நீர்த்துளிக்கு ஆகுபெயராய் வந்ததென்றுகூறினர். ஒட்டக்கூத்தர் இது எந்த இலக்கியங்களிலாவது உண்டாவென்று கேட்கக் கம்பர் அவைகளிலெல்லாமில்லை, உலகவழக்கே என்ன, ஒட்டக்கூத்தர் ஆயின் அதை எனக்குமெய்ப்பிக்க வேண்டுமென்ன, நல்லதென்று செலவுபெற்றுக்கொண்டு கம்பர்வீட்டிற்குவந்து தம்மையறியாமல்சபையில் தம்வாக்கிற்பிறந்ததுமியென்னுஞ்சொல்லைக்குறித்துமிருந்த சிந்தாக்கிராந்தராய் இது சரஸ்வதிகடாக்ஷமன்றி மற்றொன்றல்லவென்று தமக்குள்ளேயோசித்துச் சரஸ்வதியைதியானிக்க, சரசுவதிபிரத்திக்ஷமாகி, முற்காலத்தில் வைதிகமுனிவராகிய வான்மீகருடைய வாக்கிலிருந்து வடமொழியில் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை வெளியிட்டதுபோல் இப்போது உன்னுடைய வாக்கினின்று தென்மொழியில் வெளியிடச்சித்தமாயிருக்கின்றேனாதலால். இதைக்குறித்து நீ மனஸ்தாபப்படவேண்டுவதில்லை; சோழனையும் ஒட்டக்கூத்தனையும் இன்னுஞ்சிலரையும் நாளைப்பின்மாலையில் இடைத்தெருவுக்கு இட்டுக்கொண்டுவா, நான் அங்கே உன்வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கிறேன் என்றுசொல்லி அந்தர்த்தானமாய்விட்டாள்.

அப்படியேகுலோத்துங்கசோழனையும் ஒட்டக்கூத்தரையும் மற்றவர்களையுமவ்வீதிவழியே அழைத்துப்போகையில் ஒரு வீட்டில் அபௌருஷேயமாகிய வேதமேதயிர்த்தாழியும், வேதாந்தமேதயிரும், வைதிகசாஸ்திரங்களே மத்தும் தாம்பும், இதிகாசபுராணங்களே சிறுபிள்ளைகளுமாய் உருவெடுத்துவர, தானொருஆயர்மகளாய்த் திருவுருக்கொண்டு அங்கோத்திலே தயிர்கடைந்துகொண்டிருந்த சரஸ்வதியானவள் அவர்கள்சமீபமாய் வாராநிற்கை

யில் அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி, தன்னைச்சூழ்ந்துநிற்கின்ற இதிகாசபுராணங்களாகிய சிறுவர்களைநோக்கி, பிள்ளைகளே! உங்கள்மேல் மோர்த்துமிதெறிக்கப்போகிறது எட்டவிருங்களென்று சொல்ல, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தனைக் கேட்டீரோவென்ன, அவர் சரிதானென்றொப்புக்கொண்டு, இவ்வீடுகுடியில்லாவீடென்றெல்லோருக்குந் தெரியுமே இப்போ திவ்வீட்டில் யார்வந்திருக்கின்றார்களென்றறிவோமென்று மடியிற்செருகியிருந்த ஐமுதாட்டையுருவிக்கொண்டு ஓடிப்பார்க்கையில் அங்கேயொரு கோபிகாஸ்திரீயும் சிலகோபாலபாலர்களும் தயிர்த்தாழிமுதலானவைகளும் கண்ணுக்குத்தோன்றி மறைந்துபோனபடியால், இதெல்லாம் நான்முகன்கிழத்தி நடனமென்றுன்னி ஆச்சரியப்பட்டுத் திரும்பினர். அப்புறம் ஒட்டக்கூத்தர் சற்றேறக்குறைய ஆறுமாதத்திற்குள் கடல்காண்படலத்தினின்று மற்றதையும் பாடிமுடித்தார். முடித்தும், வரப்பிரசாதியானகம்பன் கவிக்குமுன் நமது கவிதலையெடாதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு ஒருநாள் தம்முடைய இராமாயணத்தைச் சஞ்சிகை சஞ்சிகையாக உருவிக் கிழித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒட்டக்கூத்தர்வசிக்கும் தெருவழியே ஏதோஒருகாரியார்த்தமாகச் சென்ற கம்பர் கிழிபட்டிருக்கும் ஏட்டுக்குவியல்களைக்கண்டு ஒட்டக்கூத்தனைநோக்கி கிழித்தெறிகின்றதென்னென, யான்பாடின இராமாயணமென்ன, ஏன்கிழித்தெறிகிறீரென்ன, அவர் வரகவியேகவி மற்றைக்கவி என்னகவியென்று சொல்லி மற்றதையுங்கிழிக்க எத்தனிக்கையில் இவர் அப்புலவருடைய கையிலிருக்கும் ஏடுகளைவாங்கிப்பார்த்து, உத்தரகாண்டமென்றுதெரிந்து கிழிக்கவொட்டாமல் தடுத்து ஸ்ரீராமசரித்திரமன்றி இராக்கதர்களுடைய சரித்திரத்தை உத்தரகாண்டம் சொல்லுகின்றமையால் அதைத் தாம்பாடவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும், இவர்பாடினதையே வைத்துக்கொள்ளலாமென்றும், யோசித்து ஒட்டக்கூத்தனைநோக்கி நீருமைப்பட்டுப்பாடினதை ஏன் வீணாகக்கிழித்தெறியவேண்டும், நான் ஆறுகாண்டம் பாடி அதன்பின்னே இரண்டாயிரம்பாட்டில் நீர்பாடிய இந்த உத்தரகாண்டத்தைச்சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேனென்றார். அதற்கு ஒட்டக்கூத்தரும் உடன்பட்டார்.

பின்பு கம்பர் நல்லநாட்கொண்டு தம்மை பாலியத்தில் பாதுகாத்துமுன்னுக்குக் கொண்டுவந்த சடையப்பவள்ளல்பேரும் பெருமையும் விளங்கும்படி இடையிடையே அவனைப்புகழ்ந்து சுந்தரகாண்டத்தினின்றும் பாடத்தொடங்கி அன்றுமுதல் இரவில் வடமொழிப்புலவர்களை வைத்துக்கொண்டு இராமுழுதும் வான்மீகம் வாசிட்டம் போதாயனம்முதலிய இராமாயணங்களையும் மற்றைப் புராணங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்து மறுநாள் மத்தியான்னத்தில் தம்முடைய சிஷ்யர்களைக்கொண்டு பேருக்குக்கொஞ்சமாக எழுதச்சொல்லி அஸ்தமயத்துக்குள் நாளொன்றுக்கு எழுநூறுசெய்யுள் விழுக்காடு பாடிவந்தார். இப்படியாக சரஸ்வதிப்ரஸாதத்தால் பதினைந்துநாளைக்குள் ஆறுகாண்டமும் பதினாயிரம்பாடல்களில் பாடிமுடித்தனர். நாளொன்றுக்கு எழுநூறுகவிவீதம்பாடினானென்பது,

"கழுந்தராயுனகழல்பணியாதவர்கதிர்மணிமுடிமீதே
அழுந்தவாளிகடொடுசிலேராகவவபினவகவிநாதன்
விழுந்தனுயிறதெழுவதன்முன்மறைவேதியருடனுராய்ந்
தெழுந்தனுயிறுவிழுவதன்முன்கவிபாடியதெழுநூறே

என்னுஞ் செய்யுளால் விளங்கும்.

இந்தப்படி ராமாயணம்பாடி முடிந்தபின்பு சோழராஜனுக்கும் சடையப்பவள்ளல் முதலானவர்க்குந் தெரிவித்து சிறையிருந்தவளேற்றஞ்சொல்வதாகிய இவ்விதிகாசமானது வைதிகநூல்களி லொன்ருதலால் எல்லா திவ்யதேசங்களினுஞ் சிறந்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லரங்கேற்றல் செய்யவேண்டுமென்றவர்களனுமதிபெற்று கிரந்தத்தையெடுப்பித்துக்கொண்டு கோயிலேறப்போய் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தாம்வந்திருக்கும் செய்தியைத்தெரிவிக்க, அவர்கள் காவியத்தில் நரஸ்துதிபண்ணப் பட்டிருப்பதாலும், தென்மொழியாயிருப்பதாலும், உபேக்ஷையால் தில்லை மூவாயிரவர் முதலியவர்களிடத்துச்சென்று அவர்களுடைய அங்கீகாரம் பெற்றுவந்தால் உமது காப்பியத்துக்கும் உமக்கும் அதிகபுகழாயிருக்குமென்ருர்கள். அப்படியே கம்பர்திருச்சித்திரகூடத்துக்குச்சென்று தில்லைமூவாயிரவர்களிற் சிற்சிலரைக்கண்டு தாம்வந்தசெய்தியைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் நாங்கள் மூவாயிரவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலல்லது ஏகதேசத்தில் நாங்களுமக்கு உத்தரவு சொல்லமுடியாதென்ருர்கள். தாம் யாரரைப்போய்க்கண்டாரோ அவர்களெல்லோரு மிப்படியேசொல்லிவிடவே சற்றே உள்ளங்கலங்கி

"வந்தெதிர்த்ததாடகைதன்னுரத்தைக்கீறி
வருகுருதிபொழிதரவன்கணையொன்றேவி
மந்திரங்கொண்மறைமுனிவன்வேள்விகாத்து
வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண்மின்
செந்தளிர்வாய்மலர்நகைசேர்செழுந்தண்சோலைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அந்தணர்களொருமூவாயிரவரேத்த
வணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான்ருனே"

என்பது முதலிய பாசுரங்களாற் சித்திரகூடத் தெம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு சயனித்தனர். அத்திவ்யதேசத்தெம்பெருமான் இவருடைய சொப்பனத்திலெழுந்தருளி நாளையுதயத்திலே இத்தில்லைமூவாயிரவர்களிற் றலைமையானவருடைய பிள்ளை அரவுகடித்திறந்து போகும்; அப்பிள்ளையைத் தகனஞ்செய்ய தில்லைமூவாயிரவரும் அவ்விடம்வந்து சேருவார்கள்; அந்த சமயத்தில் அங்குபோய் நீபாடினராமாயணத்தில் நாகபாசப்படலத்தையெடுத்து இன்ன இன்ன பாடலைவாசித்தால் விஷந்தீண்டின பிள்ளை பிழைக்கும்; உடனே அவர்கள் உன்னிஷ்டப்படி நடப்பார்கள் என்றருளிச்செய்தார்.

பின்பு பொழுதுவிடிந்தபோது கம்பர் தில்லைமூவாயிரவர்க்குத் தலைவர் வீட்டில் மூவாயிரவருமொன்றுகூடியிருப்பதைக்கண்டு இப்போது இராமாயணமரங்கேற்றல் வேண்டுமென்று சொல்லினர். அப்போது ஒபுலவரே

உமக்கு இதுதானா சமயம்? நாங்கள்பிள்ளையைப் பறிகொடுத்து நிற்கிறோமே என்றார்கள். அப்படிச்சொல்லிய அனைவரையும்பார்த்து இந்த சமயம்தப்பினால் நீங்கள் மற்றெந்தச் சமயத்திலொன்றாய்ச் சேருவீர்கள், நான் நெடுநாளாக்காத்திருந்தும் இன்றுதானே நீங்கள்மூவாயிரவரும் ஒன்றாய்ச்சேரும்படி நேரிட்டது; இனி எந்தக்காலத்தி லிப்படிப்பட்டசமயம் நேரிடப்போகிறதென்றுசொல்லி, அக்குழந்தை எவ்விதமா யிறந்ததென்றுகேட்க, பாம்பு கடித்திறந்தது, பலமந்திர ஔஷாதிகளைப் பிரயோகித்தும் அனுகூலப்படவில்லை என்றுசொன்னார்கள். அதுகேட்டுக் கம்பர் அந்தப்பிள்ளையை யெனக்குச்சற்றே காட்டலாமாவென்ன அக்குழந்தையை எடுத்துவந்து காட்டினர். இவர்கடிவாயைக்கண்டு நான்கு பற்களும் பதிந்தபடியால் அசாத்தியமென்றே சொல்லுவார்களென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ஊர்க்குடிமி வந்து ஐயா இக்குழந்தை தலைமுழுகிவரும்போது தீண்டியபடியால் விஷம் அதிசீக்கிரமாய்த்தலைக்கேறிப் பற்கள்கருகிக் கண்பஞ்சடைந்துபோயிற்று, இனியென்னசெய்தாலும் பலியாது, பிரயாசமென்றான். இது மெய்தான், ஜகதீசனுடைய கடாக்ஷத்தால் இப்பிள்ளை உயிர்பெற்றெழுந்தால் எம்முடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவீர்களாவென்றுகேட்க, செத்தவர்கள் உயிர்பெற்றெழுவது உலகத்திலாச்சரியமாயிருக்க நீர் உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தெழுப்பினால் உமது காரியத்தை நாங்கள் சிரசாவகித்துச் சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்றியனுப்பாதிரோ மென்றார்கள். அதுகேட்டுக் கம்பர் திருச்சித்திரகூடத்தெம்பெருமானை மனதிற்றியானித்துக்கொண்டு தமதுராமாயணத்தை அவிழ்த்து நாகபாசப்படலத்தையெடுத்து இளையபெருமாள் முதலானோர் இந்திரசித்துஎய்தநாகபாசத்தால் கட்டுண்டு மூர்ச்சித்துக்கிடக்கையில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆதியிற்செய்த சங்கற்பத்தின்படி பெரியதிருவடிநாயினார் எழுந்தருளியதனால் அந்நாகபாசக்கட்டு நிவாரணமான சந்தர்ப்பத்தில் 'கருடபகவான் பல ஆயிரயுகங்கள் முடியினும் ஒரிறகு முதிராத தம்முடையசிறகுகளை வீசுவதனாலுண்டாகிய படர்ந்தகாற்றானது . செல்லுதற்குரியதாகாத நிலத்திலே அந்தகாரத்திற்செல்லவே இளையபெருமாள் முதலானவர்களைக் கட்டிக்கிடந்த நாகபாசமானது சிறுதுண்டங்களாக அற்றுப்போயினது; சகல இந்திரியங்களையு மடக்கி மூவர்சைகளையும் பற்றறவிட்டு இதுவே ஆத்மோஜ்ஜீவனமென்று நல்லறிவாலே தீர்மானித்து பகவத்கைங்கர்யத்தையேசெய்யும்கலங்காத நிலையையுடைய பரமைகாந்தியின் விஷயத்தில் அவைதிகர்கள் மாச்சரியத்தாற் சார்த்தியபழிகள் அப்புருஷனையடையாத தன்மைபோல் அந்நாகபாசத்தாற் கட்டுண்ட அவர்களுடைய திருமேனியின் வடுக்களுந்தோன்றாமல் மறைந்துபோயின' என்னும் பொருளுள்கொண்ட

பல்லாயிரத்தின் முடியாதபக்க மவைவீசவந்தபடர்கால்
செல்லாநிலத்தி னிருளூடுசெல்லவுடனின்றவாளிசிதறுற்
றெல்லாமவித்துமுணர்வோடு மெண்ணியறனேயிழைக்குமுரவோன்
வல்லானொருத்த னிடையேபடைத்தவடுவானமேனிவடுவும்

என்னும் விருத்தத்தையும், 'பாதகனாகிய இந்திரஜித்து எய்த நாகபாசமானது வாசனைதங்கிய தாமரைத்தாளினது நூல் எளிதி னீங்குவதுபோல எளிதினீங்கியதென்று சொல்லுவது யாதுகாரணம்; கைம்மாறு வேண்டாமல் கொடுக்குந்தன்மையால் மேகமோவென்று கண்டோர் ஐயங்கொள்ளுகின்ற சலியாதநிலைமையையுடையோனாகிய சரராமவள்ளல் (சடையப்பவள்ளலுடைய இளையதம்பி) வாசஞ்செய்யுந் திருவெண்ணெய்நல்லூரில்வந்து சேர்ந்த அறிவுவிளக்கமாகிய அந்தணர்களும் வித்வஜனங்களும் மற்றும் சாதுஜனங்களுமாகியவர்களை எமபாசத்தைப்போற் சேர்ந்து வருத்துகின்ற தரித்திரத்தைப்போல இருந்தவிடமேதெரியாமல் மறைந்து போயிற்று' என்னும் பொருளைத் தருகின்ற

வாசங்கலந்தமரைநாளநூலின்வகையென்றதென்னைமழையென்
றூசங்கைகொண்டகொடைமீளியண்ணல்சரராமன்வெண்ணெயனும்
தேசங்கலந்தமறைவாணர்செஞ்சொலறிவாளரென்றிம்முதலோர்
பாசங்கலந்தபசிபோலகன்றபதகன்றுரந்தவுரகம்

என்னும் விருத்தத்தையும், மற்றுஞ்சில விருத்தங்களையும் வாசித்து—

ஆழியான் பள்ளி யணையே யவன்கடைந்த
வாழி வரையின் மணித்தாம்பே—பூழியான்
பூணே புரமெரித்த பொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற
நாணே யகல நட.

மங்கை யொருபாகன் மார்பிலணி யாரமே
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே—திங்களையும்
சீறியதன் மேலூருந் தெய்வத் திருநாணே
ஏறிய பாம்பே யிறங்கு.

பாரைச் சுமந்த படவரவே பங்கயக்கண்
வீரன் கிடந்துறங்கு மெல்லணையே—ஈரமதிச்
செஞ்சடையான் பூணுந் திருவா பரணமே
நஞ்சுடையாய் தூர நட.

எனவும், புதிதாக மூன்றுவெண்பாவையும்பாடி எல்லாப்பாம்பினங்களுக்கு மரசனாகிய ஆதிசேஷனைப் பிரார்த்தித்தவுடனே ஒரு சர்ப்பம் அதிவிரைவாய்வந்து யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அக்குழந்தையைக் கிட்டி முன்பு கடித்தவாயில் மறுபடியுங்கடித்துத் தலைக்கேறினவிஷத்தை மீட்டுக்கொண்டு திரும்பிச் சிறிதுதூரம் போயிறந்தது. பின்பு இறந்து கிடந்த குழந்தை உயிர்பெற்று நித்திரைசெய் தெழுந்தாற்போல எழுந்தது. இவ்வற்புதத்தைக்கண்ட தில்லைமூவாயிரவர்களும் மற்றவர்களும் கம்பருடைய பொய்யில்புலமையைக்குறித்து வியந்து விஷகண்டனாகிய ருத்ரபகவானே இப்படிமானிடவுருவுகொண்டுவந்தாரென்று பலவாறாகத்துதித்தார்கள். எக்காலத்தினும் எவர்களையும் மதியாத அத்தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரவரும் கம்பரைத் தெய்வப்புலமையுள்ளவரென்று உள்ளபடியறிந்து, தெரியாமல் இவர்விஷயத்தில் அபசாரப் பட்டோமென்று உபசரித்தனர்.

பின்பு மரித்த பிள்ளைக்காக மசானத்தி லடுக்கிய காட்டத்தின்மேல் அப்

பாம்பைக்கொண்டுபோய்வைத்து தகனஸஞ்சயனம் முடித்துவந்து கவிஞரிடத்திலிருந்த இராமாயணத்தைத் தாங்களே வாங்கி அவிழ்த்துத் தனித்தனியே அனைவரும்பார்வையிட்டு சொல் பொருள் கற்பனை கருத்து சுவை ஓசை முதலானவைகளை நன்காராய்ந்து தமிழி விப்பெருங்காவியத்தைப் போல வேறொரு நூலுமுண்டோவென்று வியந்து தங்களுக்குள் பிரமானந்தமடைந்து, நாம் சில ஆட்சேபஞ் செய்து பின்பு அங்கீகரிப்பதே நலமென்று கம்பரை நோக்கிச் சிலகேள்விகள்கேட்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

நாடியபொருள்கைகூடு ஞானமும்புகழுமுண்டாம்
வீடியல்வழியதாக்கும் வேரியங்கமலைநோக்கும்
நீடியவரக்கர்சேனை நீறுபட்டழியவாகை
சூடியசிலையிராமன் றோள்வலிகூறுவோர்க்கே.

என்னும் பாடலில் 'நாடியபொருள்கைகூடும்' 'என்றவாக்கியத்திலேயே பின்கூறுவனவெல்லா மடங்கியிருக்க, 'ஞானமும் புகழுமுண்டாம்' என்று மிகைபடக்கூறிய தென்னையென, கம்பர் பொருளென்பது ஒருபொருள், இருபொருள், முப்பொருள், நாற்பொருள், முதலியவாகப்பலவகைப்படும்; அவற்றுள், ஒருபொருள் - மோட்சம்; இருபொருள் - கல்வி, செல்வம்; முப்பொருள் - சித்து, அசித்து, ஈசுவரன்; நாற்பொருள் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. உலகத்தார்யாவரும் பிரதானமாக நாடும்பொருள் கல்வி செல்வம் இரண்டுமேயாதலால் இங்கு அவ்விருபொருளையுமேகருதி 'நாடியபொருள் கைகூடும்' என்றும், அவற்றுள் கல்வியால்ஞானமும் செல்வத்தால் கைங்கர்யமும் உண்டாதல் பற்றிச் சாதனசாத்தியமுறையாக அவற்றின்பின் ஞானமும் *புகழுமுண்டாமென்றும், இவ்விரண்டுமொருசேர உண்டான விடத்துத் தன் புருஷகாரத்தால் அந்தமில் பேரின்பத்தையடைவிப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியார் கடாக்ஷமுண்டாம் என்பது தோன்ற அவற்றின்பின் "வீடியல்வழியதாக்கும் வேரியங்கமலை நோக்கும்" என்றும், இப்பயனனைத்தும் உள்ளன்போடு ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைக் காலக்ஷேபஞ் செய்வோர்க்காதலால், தவத்தில் மிகுந்த அரக்கர்களும் அவருடையசேனையும்நீறாகி நாசமடையும்படி வென்று வெற்றிமாலையைத்தரித்த ஸ்ரீகோதண்டராம பிரானுடைய திருத்தோள்களது பராக்கிரமத்தைப் படனஞ் செய்வோர்க்கேயென்பதுதோன்ற "நீடியவரக்கர்சேனைநீறுபட்டழியவாகை, சூடியசிலையிராமன்றோள்வலிகூறுவோர்க்கே" என்றுஞ் சொல்லினா மென்றார். பின்னு மவர்கள் 'சூடிய சிலையிராமன் றொல்கதை கூறுவோர்க்கே'"எனின் உமதுகருத்தின்படி ஸ்ரீராமாயணமென்ப தடங்கும், அப்படிக்கூறாமல், கிரந்தகர்த்தர்கள் பெரும்பாலும் கடவுள்திருவடியைக் குறித்தே வாழ்த்துவதுவழக்கமாயிருக்க, நீர் அத்திருவடியைவாழ்த்தாது, மாறுகொளக்கூறலாய் 'தோள்வலி' என்ற தென்னையென, தெய்வக்கவிஞர்: தாடகையைச் சங்கரித்து, சுவாகுவைக்கொன்று, கௌசிகமுனி வேள்வியைக் காத்து, மிதிலையில் சிவனது வில்லையொடித்து, சீதாபிராட்டியைத் திருமணமுடித்து, அயோத்திக்கு மீண்டுவருகையில் பரசுராமனைவென்று,

*கைங்கர்யத்தைப் புகழெனக் காரணத்தைக் காரியமாக வுபசரித்தார்.

வனத்தில் விராதன்தோளைச்சரித்து, கரதூஷணதியரையதமாக்கி, மாயமானைக்கொன்று, கவந்தனைமாய்த்து, மராமரத்தைத்தொளைத்து, வாலியைவதைத்து, சுக்கிரீவனுக் கரசளித்து, வருணனைவாட்டி, மகராக்ஷனைமடித்து, கும்பகருணனைச்சேதித்து, மூலபலத்தைமுடித்து, இராவணதி ராட்சஸர்களை யெல்லாம் கருவறுத்து, விபீஷணுழ்வானுக்கு முடிசூட்டியது ஸ்ரீராமபிரானுடைய புஜபலமேயாதலால் ஆதிதொடங்கி அந்தமட்டும் அவன் தோளாண்மையைச் சொல்வதே ஸ்ரீராமாயணமென்பது ஆராய்வோர்க்கு நன்குவிளங்குதற் பொருட்டு 'தோள்வலி' யென்றும் என்றார். பின்னும் அவர்கள்கேட்ட வினவுக்கெல்லாம் தக்கபடி கம்பர் விடைகூறக்கேட்டு இவருடைய தெய்வப்புலமைக்கு நம்முடையதிறமை யெம்மாத்திரமென்று தங்களைத் தாங்களே யிகழ்ந்துகொண்டு அவரை வாயாரப்புகழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டு நாடிய பொருள்கைகூடும் என்னும்விருத்தத்தில் நீறுபட்டழிய வென்றதற்கு நீரெந்தப்பொருளைச் சொல்லினும் சொல்லிக்கொள்க, அந்தராட்சஸசேனைகள் நீர்தரித்திருக்கும் திருமண்பட்டன்றே நாங்கள் தரித்த நீறுபட்டுத்தானே யழிந்தது என்று சாதுரியமாகச்சொல்லி இவ்விதிகாச சிரேஷ்டத்தைப்பாட நீரேதகுந்தவர் என்றுமெச்சித் தங்களில் முதன்மையானவரொருவர்செய்த

மெய்ச்சிட்டர்பொதுநோக்கிற் சீர்தூக்கிற்கம்பனெனுமேதக்கோன்றன்
உச்சிட்டமுலகிலுள கசடறக்கற்றுயர்புலவருளுற்றியாப்பில்
வைச்சிட்டசொற்பொருளுக்கணிமுதலவென்பர்தனிமிதிலைக்காந்தை
விச்சிட்டமணவாளன்புகழெனின்மற்றிதன்றகைமைவிளம்பற்பாற்றே.

என்னும் துதிகவியோடு கையொப்பங்கொடுத்தனர். இச்செய்யுளையுங் கையொப்பத்தையுங் கொண்டுபோய் பெரியபெருமாள் சந்நிதியிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் காட்டி நடந்தசெய்திகளனைத்தும் சொல்ல, அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, திருத்தலத்திலுள்ள சமணர்கள் அனேகர் தமிழிற்பெயர்பெற்ற வித்துவான்களா யிருக்கின்றார்கள், அவர்களிடத்திலும் போய்க் கையொப்பம் வாங்கி வந்தால் நலமாயிருக்குமென்றார்கள். [தொடர்ச்சி.]

பழமொழிகள்.

4. அகமேறச் சுகமேறும்.
5. அகலவிருந்தால் பகையுமுறவாம்.
   தூரவிருந்தால் சேரவுறவு.
   கிட்டவிருந்தால் முட்டப்பகை.
   சேரவிருந்தால் செடியும்பகை.
6. அகோரதபசி விபரீதசோரன்.
7. அகோரதபசி விபரீதபுணன்.
8. அக்கரைமாட்டுக்கு இக்கரைபச்சை.

ஆரணியகாண்டம்.

சடாயுவுயிர்நீத்தபடலம்.

[௧௬௧ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

24.—தேவர் உம் மருள் கொள தெரிந்த மேனியான் - தேவர்களும் மயங்கும்படி தான் தெரிந்தெடுத்த ரூபத்தையுடையவன் [ராவணஸந்யாஸி], தோம் அறு சாலையின் வாயில் துன்னினான் - குற்றமற்ற பர்ணசாலையின் வாயிலை நெருங்கினவனாய், நா முதல் குழறிட நடுங்கு சொல்லினான் - அடி நாக்குக்குழறுதலினாலே நடுங்குகிற சொற்களால், யாவிர் இ இருக்கையுள் இருந்துவீர் என்றான் - இந்தப்பர்ணசாலைக்குள் இருக்கிற நீர் யார் என்று கேட்டான், எ - று.—வாசற்படியில் வந்துநின்று யாருள்ளே யிருக்கிறது என்று கேட்டான் என்பதுகருத்து. திரிந்தமேனியான் என்று பாடமாயின் (கபடத்தால்) மாறுபட்ட ரூபத்தையுடையவன் என்க.

25.—தோகையும் உம் - (சாயலில்) மயில்போன்ற சீதாப்பிராட்டியும், இ வழி தோம் இல் சிந்தனை சேகு அறு நோன்பினர் என்னும் சிந்தையாள் - இவ்வருகிலுள்ள குற்றமற்ற மனத்தையுடைய வயிரமற்ற தபஸியென்னுங் கருத்துள்ளவளாய், பாகு இயல் கிளவியாள் - சர்க்கரைப்பாகின் இனியகுணமமைந்த சொல்லையுடையளாய் [இன்சொல்லளாய்], ஈண்டு ஏகுமின் என - இங்குவாருங்களென்று சொல்லி, பவளகொம்புபோன்று எதிர் வந்து எய்தினாள் - பவளக்கொடிபோலஎதிர்கொண்டு வந்தாள், எ - று.

26.—வெற்பிடை மதம் என வியர்க்கும் மேனியன் - ஒருமலையினிடத்தே மதஜலம் ஸ்ரவிப்பதுபோல வியர்க்கின்ற தேகத்தையுடையவனும், அற்பின் நல் திரை புரள் ஆசை வேலையன் - அன்பாகிய நல்ல அலைகள் புரளுகின்ற ஆசையாகிய கடலில் அமிழ்ந்திருப்பவனுமாகிய ராவணன், பொற்பினுக்கு அணியினை - அழகிற் கழகாயிருப்பவளும், புகழின் சேக்கையை - கீர்த்திக்கிருப்பிடமாயிருப்பவளும், கற்பினுக்கு அரசியை - கற்புக்கரசியாயிருப்பவளுமாகிய சீதாபிராட்டியை, கண்ணின் நோக்கினான்-தனது கண்களால் பார்த்தான், எ - று.—கண்ணின்நோக்கினான் என வேண்டாது கூறினார் பிராட்டியின் சௌந்தர்யாதிசயத்தை வற்புறுத்தற்கு.

27.—தூங்கல் இல் உருவினை சொல்லின் - வாடுதலில்லாத சரீரஸ்வபாவத்தை யாமெடுத்துச்சொல்லுமிடத்து, உம்பர் உம் ஓங்கிய அழகினாள்- மேவிடத்திினுமுயர்ந்ததாகிய பேரழகுடைய பிராட்டியாரது, உருவம்காண்டலும் - ரூபத்தைப்பார்த்தவுடனே, ஏங்கினன் வீர தோள்கள் வீங்கின மெலிந்தன - துயரப்பட்டவனாகிய ராவணனது வீரமாகிய தோள்கள் பூரித்தன இளைத்தன; மன நிலை யாது என்று உன்னுவாம் - அவனது மனத்தினது நிலைமை எத்தன்மையதென்று நினைத்துச்சொல்லுவோம், எ - று.—வீரத்தோள்கள் வீங்கினதற்குக் காரணம்பிராட்டியாரது பேரழகைக்காண்டலும், மெலிந்ததற்குக்காரணம் லபிக்கப்பெறாமையுமாம்.

28.—கண்ணின் மாலை - (ராவணனது) கண்வரிசை, (பிராட்டியாரது)

புனம் மயில் சாயலின் - புனத்திலுள்ளமயிலின் சாயலை யொத்தசாயலிலும், எழிலில் - அழகிலும், சுனை பூ நறை மடுத்து உண்டு இசை முரலும் தும்பியின் இனம் என களித்து உளது என்பது என் - சுனைகளிலுள்ள புட்பங்களது தேனை மிகுதியுமுண்டு இசைபாடுகின்ற வண்டுக்கூட்டம்போலக் களிப்படைந்திருந்தது என்று சொல்வது என்னபயனைத்தரும்; அவன் மனம் என களித்தது - அந்தப்பாவியினது மனம்போலக் களிப்படைந்தது, எ-று.—இசைமுரலுதல் களித்தகாலத்தேயாதலின் அதனை வண்டுக்கு அடையாக்கினார். தன்னியற்கை கெடாதமயில் என்புரர் புனமயில் என்றார்.

29.—சே இதழ் தாமரை சேக்கை நீர்ந்து இவண் மேயவள் மணி நிற மேனி காணுதற்கு இங்கு இருபது ஏயும் ஏ - செவ்விதழ்களையுடைய தாமரைமலராகிய ஆசனத்தைவிட்டு இவ்விடத்தில் வந்திருப்பவளாகிய இத்திருமகளது ரத்நகாந்தியுள்ள திருமேனியைப்பார்ப்பதற்கு இப்போது நமக்குள்ள (இமைக்கின்ற) இருபதுகண்கள் அமையுமோ! இமைப்பு இல் நாட்டங்கள் ஆயிரம் இல்லை (ஏ) - இமைத்தலில்லாத ஆயிரங்கண்கள் நமக்கில்லையே, என்று அல்லல் எய்தினன்-என்றுநினைத்து மனவருத்தப்பட்டான், எ - று.—நாட்டங்கள் எனப் பின்வருதலால் முன்னுள்ள இருபதுஎன்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் எண்ணலளவையாகுபெயராய்க் கண்களையுணர்த்தியது. பின் இமைப்பில் என்றதனால் இமைக்கின்ற என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அல்லது 'இமைப்பின்+நாட்டங்கள்' எனப்பிரித்து இருபதுடனும், 'இமைப்பில்+நாட்டங்கள்' எனப்பிரித்து ஆயிரத்துடனுங்கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். இல்லை என்றதற்குப்பின் இரக்கப்பொருட்டாகிய ஏகாரம் எஞ்சிநின்றது.

30.—நிரை வளை முன் கை நின்ற இ நங்கையின் கரை அறு நல் நலம் கடற்கு - வரிசையாக வளையலையணிந்த முன்கையோடு எதிர்நின்ற இந்தப் பெண்ணின் கரையில்லாத விலக்ஷணமான அழகாகிய கடலிற்றிளைத்தாடுதற்கு, புரை தபு தவத்தின் யான் படைத்த - குற்றமறுகைக்கேதுவான தவத்தினால் நான்பெற்றுள்ளனவாகிய, அரை கடை இட்ட மு கோடி ஆயு உம் போதும் ஏ என்று உன்னினன் - அரையென்னுமெண்ணைக் கடையிலெழுதப்பெற்ற மூன்றுகோடியென்கிற ஆயுளும் போதுமா என்று நினைத்தான், எ - று.—நங்கை - பெண்மைக்குணங்கள்நிறைந்தவள். பிராட்டியைக்காணப்பெற்றமையால் தன்தவத்தைப் புரைதபுதவம் என்றான்.

31.—தேவர் உம் அவுணர் உம் தேவி மாரொடு உம் - தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் தங்கள் மனைவிமாரோடும், கூவல் செய் தொழிலினர்-அழைத்தற்குரிய தொழிலாளர்களாய் [சொன்ன வேலைசெய்கின்ற தொழிலாளராய்], குடிமை செய்திட - குடியடிமை செய்யும்படி [அடிமைசெய்யும்படி], மூ உலகம் உம் இவர் முறையின் ஆள - (சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம் என்கின்ற) திரிலோகங்களையும் இந்தப்பெண்ணரசியார் கிரமமாக அரசு செய்யாநிற்க, யான் ஏவல் செய்து இனி உய்குவென் என்று உன்னினன் - நான் (இவளுக்கு) ஏவற்றொழிலைச்செய்து இனிமேல் பிழைப்பேன் என்று நினைத்தான், எ - று.—செயவெனெச்சம் இரண்டனுள்முன்

னது காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலத்தது, பின்னது காரணகாரிய மிரண்டுமின்றிவந்தமையால் நிகழ்காலத்தது. ஏவல்-காரணவாகுபெயர். குடிமை - பரம்பரையாய்ச் செய்யும் அடிமை.

32.—உளைவு உறு துயர் முகத்து ஒளி இது ஆம் எனின் - உளைதலிருந்த துக்கவேளையில் முகதேஜஸ்ஸானது இத்தன்மையதாயின், முளை எயிறு இலங்கிடும் முறுவல் என் படும் - முளைபோன்ற தந்தங்கள் ப்ரகாசித்தற்குரிய [புன்னகைசெய்யும்] காலத்தில் என்னவிதமாயிருக்கும்; தளை அவிழ் குழல் இவள் கண்டு தந்த என் இளையவட்கு என் அரசு அளிப்பென் என்று உன்னினன் - பூவரும்புகள் கட்டவிழ்தற்கிடமான கூந்தலையுடைய இவளைத்தேடிப்பார்த்து (எனக்கு)க் கொடுத்த என் தங்கைக்கு என்ன ரசாட்சியைக்கொடுப்பேனென்று நினைத்தான், ஏ - று.—முறுவல்என்பது இனிதிருக்குங்காலத்தை யுணர்த்துவதாகியவோர் குறிப்புச்சொல். இது என்பது குறிப்பு வினைமுற்று.

33.—ஆண்டையான் - அவ்விடத்தில்வந்தவனாய், அனையன உன்னி-அத்தன்மையானவிஷயங்களை நினைத்து, ஆசை மேல் மூண்டு எழு சிந்தனை முறை இலோன் தனை காண்டலும் - ஆசையானது மேன்மேலும் அதிகரித்துண்டாகின்ற மனத்தையுடைய முறைகேடனாகிய் ராவணனைக் கண்டமாத்திரத்தில், கண்ணின் நீர் துடைத்த கற்பினள் - தன் கண்ணினின்று சிந்தாநின்ற நீரைத்துடைத்துக்கொண்ட கற்புள்ள ஜாநகி, ஈண்டு எழுந்தருளும் என்று இனிய கூறினள் - இங்கே எழுந்தருளுக என்று இன்சொற்சொன்னாள், எ-று.—அனையன - குறிப்புவினைப்பெயர்; இனிய-என்பதும் அது. ஆசைமேல்மூண்டெழல் தகாதென்பார் முறையிலோன் எனவும், அச்சிந்தனை பயன்படாதென்பார் கற்பினள் எனவும் கூறினர்.

34.—எய்தலும் - (அந்த இன்சொற்களைக்கேட்ட ராவணசந்நியாசி அந்தப்பிரகாரம்) வந்தவுடனே, எத்தினள் - தோத்திரம்பண்ணி, ஈண்டு இருத்திர் என - இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்க என்று சொல்லி, வேத்திரத்து ஆசனம் விதியின் நல்கினள் - பிரம்பினாலமைந்த ஆசனத்தை கிரமப்படி கொடுத்தாள்; மா திரிதண்டு அயல் வைத்த வஞ்சன் உம் பூ தொடர் சாலையின் இருந்த போழ்தின் - பெருமைபொருந்திய திரிதண்டத்தைப் பக்கத்தில் வைத்த கபடஸந்யாஸியாகிய ராவணனும் அழகு பொருந்திய பர்ணசாலையில் உட்கார்ந்த ஸமயத்தில், எ - று.—இது குளகம். பூ தொடர் என்பதற்குப் பூமாலைகளைத் தொங்கக் கட்டிய எனினும் பொருந்தும். அந்தப்பக்ஷத்தில் பூ என்பது கருவியாகுபெயர்; சினையாகுபெயரெனக் கோடலுமாம். ஆசனம் விதியினல்கி எனவே முன்பு அர்க்கியபாத்தியாசமனீயங்கள் கொடுத்தமையும் பெறப்பட்டது; அதுவே முறையாதலின்.

35.—பாதகம் நடும் தொழில் அரக்கனை காணும் கண்ணின் - பாபத்துக்கேதுவாகிய க்ரூரமான வ்யாபாரத்தை நாடிவந்த அரக்கனை [ராவணனை]க்கண்டவிடத்து, மலைகள் உம் மரன் உம் நடுங்கின - பர்வதங்களும் வ்ருக்ஷங்களும் சலித்தன; பறவை உம் விலங்கு உம் நா அவிந்து அடங்கின - பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் சப்தியாதொடுங்கின, பாம்பு உம் அஞ்

சின படம் குறைந்து ஒதுங்கின - சர்ப்பங்களும் பயந்தனவாய்ப் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஒதுங்கிப்போயின, எ - று.—விலங்கு - மக்கள் முதலியோரைக்காணின் விலகிச்செல்வது என்னும் பொருளில் கர்த்தாப் பொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். படம் - உவமையாகுபெயர்.

36.—இருந்தவன் - (அப்போது) அவ்விடத்தில் உட்கார்ந் திருந்தவன் [ராவணன்], இ இருக்கை யாவது - இந்த ஆச்ரமம் யாது [என்ன ஆசிரமம்]; இங்கு உறை அரும் தவன் யாவன் - இவ்விடத்தில் வசிக்கிற அரிய தபோதனன் எவன், நீர் யாரை - நீர் யார், என்றலும் - என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், விருந்தினர் இ வழி விரகிலார் என - இந்த அதிதியர் [ராவணசந்யாசி] இவ்விடத்திற்கு இதுவரையில் வந்திலர் என்றுநினைத்து, பெரும்தடம் கண்ணவள்பேசலமேயினுள் - அகன்று நீண்ட கண்களையுடைய ஜாநகி பேசத்தொடங்கினுள், எ - று.—விரகு என்பது விரவு என்பது போன்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர். யாவது - என்பதில் வகரம் தோன்றியது புணர்ச்சியில்விகாரம். யாரை, ஐ-சாரியை. யார் என்பது ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொது. பெருந்தடங்கண் என்பதற்கு மிகப்பெரியகண் எனவும் பொருள் கூறலாம்.

37.—பெருமையீர் - தபோமகிமையையுடையவரே! தயரதன் தொல்குலம் தலைவன் - தசரதசக்கரவர்த்தியின் பழமையான குலத்துக்குத் தலைவராயவதரித்தவர், உயர் குலத்து அன்னை சொல் உச்சி ஏந்தினன் - உயர் குடிப்பிறப்பினராகிய தாயாருடைய [கைகேயியினுடைய] வார்த்தையை சிரஸாவஹித்து, தம்பியோடு - தந்தம்பியோடு, அயர்வு இலது இ வழி உறையும் - தளர்ச்சியில்லாமல் இவ்விடத்தில் வசிக்கிறார், அன்னவன் பெயரினை தெரிகுதிர் என்றாள் - அவருடைய திருநாமத்தை யறிந்துகொள்ளும் என்று சொன்னாள், எ - று.—இலது - குறிப்புவினையெச்சம், உறையும் என்னும் வினையை விசேடித்துநின்றது. இதனைக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயராக்கொண்டு வழிக்கு விசேடணமாக்கினு மமையும். தயரதன் தொல்குலம் விளக்கமடைதற்குக் காரணம் இவனாதலின் தயரதன் றொல் குலத்தலைவன் என்றார். தெரிகுதிர், இதில் கு - சாரியை. கற்புடைமகளிர் தங்கணவர் முதலியோர் பெயர்கூறலாகாதென்னும் தருமநூல் நெறிப்படி இங்கு பிராட்டியார் ஸ்ரீராமபிரானது பெயரைக்கூறாதே குறிப்பித்து அன்னவன்பெயர் தெரிகுதிர் என்றாரெனக.

38.—கங்கை நீர் செழுவு நாட்டிடை ஒரு முறை நண்ணினேன் - கங்கைநீர்சூழ்ந்தநாட்டில் [கோஸலநாட்டில்] ஒருதரம் வந்திருந்தேன்; கேட்டனென் - (அப்பொழுது அவன்பெயரைச்) கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், கண்டிலென் - (அவனைப்) பார்த்திலேன்; காட்டிடை அரும் பகல் கழிக்கின்றீர் - காட்டினிடத்தில் கழித்தற்கரிய நாட்களைக் கழிக்கின்றவரும், மலர் வாள் தடம் கண்ணினிர் - தாமரைமலரையும் வாளையும்போன்ற விசாலமாகிய கண்களையுடைய வரும் ஆகிய நீர், யாவன் மா மகள் என்றான் - யாருடைய திருமகள் என்று கேட்டான், எ - று.—கண்ணினிர் என்பதை கண்ணின் நீர் எனப்பிரித்து கண்களையுடைய நீவிர் எனவும் கொள்ளலாம். நீர்

மாமகள் என்பது இடவழுவமைதியும் பால்வழுவமைதியுமாம். இராவண ஸந்யாஸி 'கங்கைநீர் செழுவுநாட்டிடை யொருமுறைநண்ணினேன்' என்று ஸ்ரீராமன் அவதரிப்பதற்குமுன் அநரண்யமகாராஜாவோடு போர்செய்யப்போனதையும், 'கேட்டனன்' என்று அந்தராஜாகோபித்து ஸ்ரீராமன் கையாலிறப்பாயென்றபோது இப்பெயரைக் கேட்டதையும், 'கண்டிலென்' என்று அப்பொழுது ஸ்ரீராமன் பிறக்கவில்லையென்பதையும் கூடமாக சீதாதேவிக்குச்சொன்னான். இவ்விஷயத்தையெல்லாம் புராணநாமவிவரணம் என்னும்தலைப்பில் இராவணன் என்னும் பெயரிற்காண்க.

39.—(அதைக்கேட்ட) மறு இல் கற்பினாள் - களங்கமில்லாத கற்பையுடைய சீதாதேவி, (அந்த ராவண ஸந்யாஸியை நோக்கி), அனகம் ஆம் நெறி படர் அடிகள் - பாபரஹிதமான நன்னெறியில் ஒழுகுகின்ற ஸ்வாமிகளே, நும் அலால் நினைவது வேறு ஓர் தெய்வம் இலாத நெஞ்சினான் சனகன் மா மகள் - உங்களையல்லது [பரமஞானிகளையல்லது] நினைத்தற்குரியதாகிய வேறொரு தெய்வத்தையுடையதல்லாத மனஸ்ஸை யுடையவராகிய சனகமஹாராஜருக்குப் புத்திரி, பெயர் சனகி - (என்) பெயர்ஜானகி, யான் காகுத்தன் மனைவி - நான் காகுத்தனுக்கு பார்யை, என்றனள்-என்று மறுமொழி சொன்னாள், எ - று.—கற்பு - பாதிவிரத்யம். தெய்வம்-சொல்லால் அஃறிணையாதலின் 'நினைவது' என்றார். தவநெறியில் ஒழுகலாற்றும் சனகனுக்குரிய மா என்னும் விசேடணத்தைத் தன்மேலேற்றி மாமகளென்றது ஓர் மரபுவழுவமைதி. ஜானகி எனற்பாலது ஜனகி எனக்குறுகியது; ஜனகன் மகள் என்பது பொருள். காகுத்தன் - ககுத்தன் என்பவன் மரபிற்றோன்றினவன்; இராமன். சனகன், ககுத்தன் என்பவர்களைக் குறித்து புராணநாமவிவரணம் என்னுந் தலைப்பில் அவ்வப்பெயரிற் காண்க.

40.—அ வழி அனையன உரைத்த ஆய் இழை-அவ்விடத்தில் அந்தவார்த்தைகளைச் சொல்லிய சீதாப்பிராட்டி (அந்தராவண ஸந்நியாஸியைநோக்கி), வெம் வழி வருந்தினிர் விளைந்த மூப்பினிர் இ வழி இருவினை கடக்க எண்ணினிர் - க்ரூரமான வழி நடந்து ஆயாசமடைந்தவரும் உண்டாகிய முதுமைப்பருவத்தையுடையவரும் இப்போது இருவினைகளைவெல்ல நினைத்தவரும் ஆகிய நீர், எ வழி நின்று உம் இங்கு எய்தினீர் என்றாள் - எவ்விடத்தினின்றும் இவ்விடத்திற்கு வந்தீர் என்று கேட்டாள், எ - று.—ஆயிழை-சீதாப்பிராட்டி; ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யணிந்தவளென்று வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இருவினை - நல்வினை தீவினையென்பன: இவ்விரண்டும் இருப்புவிலங்கும் பொன்விலங்கும் போலப் பந்தித்துப் பிறவிக்கேதுவாமாகலின் இருவினை கடக்கவென்றார். "இருள் சேரிருவினை" என்றார் பெரியோரும்.

41.—இந்திரற்கு இந்திரன் - (போகாதியநுபவங்களில்) இந்திரனுக்குமிந்திரனை யொத்தவனும், எழுதல்ஆகலா சுந்தரன்- (ஓவியக்காரராலும்) எழுதப்படாத அழகுள்ளவனும், நான் முகன் மரபில் தோன்றினான் - பிரஹ்மகுலத்திற்பிறந்தவனும், அந்தரத்தோடு உம் எ உலகு உம் ஆள்கின்றான்-ஸ்வர்க்காதி ஸகல லோகங்களையும் ஆள்கின்றவனும், மந்திரத்து அருமறை

வைகும் நாவினன் - மந்திரத்தோடுகூடிய (ஓதியுணர்தற்கு) அருமையாகிய வேதங்கள் தங்கிய நாவையுடையவனும், எ - று.—அந்தரம் - ஆகுபெயர்.

42.—ஈசன் இருந்த பேர் இலங்கு மால் வரை ஆண்டு ஊசிவேரொடு உம் பறித்து எடுத்த ஊற்றத்தான் - பரமசிவன் எழுந்தருளியிருந்த பெயரினல் பிரஸித்தியடைந்த பெரியமலையை [கைலாஸபர்வதத்தை] பூர்வத்தில் ஊசிவேரோடே [சல்லிவேரோடே] கல்லியெடுத்த ஆற்றலுள்ளவனும், ஆசைகள் சுமந்த பேர் அளவு இல் யானைகள் பூசல் செய் மருப்பு இற பொடி செய் தோளினன் - திசைகளைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிற பெரிய (பலத்திற்கு) அளவில்லாத யானைகளுடைய போர் புரிதற்குரிய தந்தங்கள் ஒடியப் பொடித்து நீருக்கின புஜங்களையுடையவனும், (ஆகிய ஒருவன் உளன்), எ - று.—'ஆண்டிருந்த' என்பதற்கு ஆண்டுகொண்டிருந்த என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். ஆசை - வடசொல். ஊசிவேர் என்னுமிடத்து ஊசி என்பது சிறுமைப் பண்பையுணர்த்துவதாகிய ஓர் குறிப்புச்சொல். பறித்தெடுக்கும் என்றது அவனது ஆற்றலின் பெருமையையுணர்த்தி நின்றது.

43.—கடைத்தலை நிறைந்து நிற்பவர் தேவர் ஏ - (அவனது) தலைவாயிலில் (ஏவல்செய்ய) நிறைந்து நிற்பவர்கள் தேவர்களே ; அவன் பெருமை சொல்லும் கால் சொல் பகும் - அவன்பெருமையை யெடுத்துச்சொல்லுமிடத்துச் சொற்கள் (தம்பொருளாகிய அவனதுப்ரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமல்) பிளவுபடும்; கற்பகம் முதலிய நிதியம் கையன - கற்பகமுதலியநிதிகளும் அவனது வசப்பட்டிருக்கின்றன; மானம் நீர் பொன் இலங்கை நகர் பொற்பு அகம் - பெருமைபொருந்திய நீர் [சமுத்திரம்] சூழ்ந்த பொன்மயமான லங்காபட்டணம் (அவனுக்கு) அழகான வுறைவிடம், எ - று— அவன் பெருமையைச் சொல்லு மாற்றலின்மையின் 'சொற்பகும்' என்றார்.

44.—வானம் துறந்து - சுவர்க்கலோகத்தை நீங்கிவந்து, அவன் தன் மாட்சியால் - அவனது (ஆணையின்) பெருமையால், ஊனம் இல் அடைப்பை (ஏந்துதல்) கால் வருடல் ஒண் செருப்பு ஆனவை (தொடுத்தல்) முதல் தொழில் - குறைவில்லாத அடைப்பை ஏந்துதல் கால் வருடுதல் அழகிய செருப்புத்தொடுத்தல் முதலான வேலைகள், ஏனகை திலோத்தமை முதல ஏழையர் அவர ஆகும் - மேனகை திலோத்தமை முதலிய அப்ஸரஸப் பெண்களாகிய அவர்களுடையனவாம், எ - று—ஏந்தல், தொடுத்தல் என்பன எஞ்சிநின்றன. மேனகை, திலோத்தமை என்பவர்கள் அப்ஸரஸப் பெண்கள். மேனகை என்பது ஏனகை எனத் திரிந்தது. ஏல் என்பது ஏல் என எதுகை நோக்கி நீட்டல் பெற்று, நகைத்திலோத்தமை எனற்பாலது சந்தவின்பநோக்கி நகைதிலோத்தமை யெனத் தொகுத்தல் பெற்று நின்றதெனக் கொண்டு ஒளிபொருந்திய பற்களையுடைய திலோத்தமை எனவுமுரைக்கலாம். அவர - என்பது பொருளடியாகப் பிறந்த பலவின் படர்க்கைக்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். வந்து என்னும் வினையெச்சம் ஏந்தல் வருடல் முதலிய தொழிற் பெயர்களைக் கொண்டது.

45.—சந்திரன் இரவி என்பவர்கள்தாம் அவன் சிந்தனை வழிநிலை திரி

வர் - சந்திர சூரியர் என்று சொல்லப்படுவோர் அவனது நினைப்பின் வழியே சஞ்சரிக்கிறார்கள்; தேசு உடை இந்திரன் முதலிய அமரர் ஈண்டு அவன் கந்து அடு கோயிலின் காவலாளர் - தேஜஸ்ஸையுடைய (சுவர்க்கலோகத் திலுள்ள) இந்திராதி தேவதைகள் இந்தலோகத்தில் அவனது (யானைகள்) கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற அரண்மனையின் காவலாளிகளா யிருக்கிறார்கள், எ - று.—கந்தடு என்பதன் வினைமுதலாகிய யானை எஞ்சிநின்றமையின் அது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. கந்தடுகோயில் என்பதை கம் - தடு-கோயில்எனப் பிரித்து சுவர்க்கலோகத்தாரைத் தடுக்கின்ற கோயில் எனவும் பொருள்கொள் ளலாம். கோயில்—இலக்கணப்போலி. என்பவர்கள் - இதில் படுவிகுதி தொகுத்தல்.

46.—பொன் நகரத்தின் உம் - சுவர்க்கலோகத்திலும், பொலம் கொள் தொல் நாகர் தம் நகரத்தின் உம் - அழகைக்கொண்ட பழமையான நாக ருலகத்திலும், தொடர்ந்த மா நிலத்து எ நகரத்தின் உம் - (அவ்விரண்ட னேடு) தொடரப்பெற்ற பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ள எந்நகரத்திலும் (உள்ள இனியபொருள்களைப்பார்க்கிலும்,) நவை இலாதன இனிய - குற்றமற்றனவா கிய இனியபொருள்கள், ஈண்டு அவன் நல் நகரத்தன - இவ்விடத்தில் அவ னதுவிலக்ஷணமான (லங்கா) நகரத்தின்கண்ணுள்ளன,எ - று.—தொடர்தல் மேற்புறம்சுவர்க்கத்தையும் கீழ்ப்புறம் நாகலோகத்தையும் இசைந்திருத்தல். இனிய - பண்படியாகப்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்.

47.—தாள் உடை மலருளான் தந்த அந்தம் இல் நாள் உடை வாழ்க் கையன் - நாளத்தையுடையதாமரைமலரில் வஸிக்கிற பிரமதேவன் பிரஸா தித்த முடிவில்லாத [அதிதீர்க்கமான] ஆயுணாட்களோடுகூடிய வாழ்வை யுடையவனும், நாரி பாகத்தன் (தந்த) வாள் உடை தட கையன் - மலைம களமைந்த ஒருபாகத்தையுடையவன் [பரமசிவன்] பிரஸாதித்த வாளாயு தத்தையேந்திய பெரிய கையையுடையவனும், வாரி வைத்த வெம் கோள் உடை சிறையினன் - பிடித்துவைத்த வெவ்விய கிரஹங்களைக் கொண்டி ருக்கிற சிறைச்சாலையை யுடையவனும், குணங்கள் மேன்மையான் குண ங்கள் மேம்பட்டவனும், எ - று.—நாரி - வடசொல். அந்தமில் நாள் என் றது கீழ்ச்சொன்ன 'அரைசடையிட்டமுக்கோடியாயுளை'. 'வாரி வைத்த வெங்கோளுடைச்சிறையினன்'—இந்த விஷயம் கீழ் மாரீசன்வதைப் பட லத்தில் 4 - வது பாட்டிலும் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க. குணங்கள் மேன்மையான் - திணைவழுவமைதி.

48.—வெம்மை தீர் ஒழுக்கினன் - குற்றமற்ற (நல்) ஒழுக்கத்தை யுடை யவனும், விரிந்த கேள்வியன் - விஸ்தாரமான கேள்வியையுடையவனும், செம்மையோன் - நடுநிலைமையுடையவனும், மன்மதன் திகைக்கும் செவ் வியன் - காமனும் கண்டுபிரமித்தற்குரிய கட்டழகனும், எம்மையோர் அனை வர் உம் இறைவர் என்று எணும் மும்மையோர் பெருமை உம் முற்றும் பெற்றியான் - எவ்வுலகத்தாரும் தலைவரென்று பாவிக்கிற மும்மூர்த்திகளு டைய பெருமையும் நிறைந்த தன்மையுடையவனும், எ - று.—கேள்வியா வது - கேட்கப்படு நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார்கூறக்கேட்டலாம். மன்

மதன் என்பதில் உயர்வு சிறப்பும்மை தொகுத்தல். மும்மையோர் பெருமை-படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்பன.

49.—அனைத்து உலகின் உம் அழகு அமைந்த நங்கையர் எனை பலர் அவன் தன் அருளின் இச்சையோர் நினைத்து அவர் உருக உம் உதவ நேர்கிலன் - எல்லாவுலகங்களிலும் அழகு நிறைந்தமாதர்கள் எத்தனையோ பேர் அவனது கிருபையிலே அபேக்ஷையுள்ளவராய்எண்ணி அவர்களுருகுவதைக் கண்டும் அவர்களிடத்து கிருபை செய்யாதிருப்பவனும், மனக்கு இனியாள் ஒரு மாதர் நாடுவான் - தன்மனத்துக்கினியளாகிய ஒருமங்கையைத்தேடிக் கொண்டிருக்கிறவனும், எ - று.—ஒருமாதர் என்றமையால் மாதர் என்பது பல்லோர்படர்க்கைப் பெயரன்று; மாது என்பதிலுள்ள குற்றியலுகரத்துக்கு அர் போலியாய்வந்தது. மனக்கு - இதில் சாரியை அத்து தொகுத்தல்; "மாடக்குச்சித்திரமும்" என்பதிற்போல.

50.—ஆண்டையான் அரசு வீற்றிருந்த அ நகர் வேண்டி யான் சில் பகல் உறைய வேண்டினேன் - (ஆகிய) அவன் அரசனாக வீற்றிருக்கிற அந்த நகரத்தை [லங்காநகரத்தை] விரும்பி நான் சிலநாள் அங்குவாசம்பண்ண அபேக்ஷித்தவனாய், நீண்டனென் இருந்து அவன் பிரிந்த நெஞ்சினேன் மீண்டனன் என்றனன் - காலநீட்டித்திருந்து அவனைப்பிரிந்த மனமுள்ளவனாய்த் திரும்பிவந்தேன் என்று சொன்னான், வினையம் உன்னுவான்-உபாயத்தையேசிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் [ராவணஸந்யாஸி], எ-று.—குணங்கள் மேன்மையானதலின் அவனைப்பிரிந்தபிரிவு என் நெஞ்சைக்கவற்றுகின்றதென்பான் பிரிந்தநெஞ்சினேன் என்றான். இங்கு வினையம் என்றது பிராட்டியானைக்கொண்டு போதற்குரிய உபாயத்தை.

51.—(அதைக் கேட்ட சீதாபிராட்டியார்) உடலம் உம் மிகை என்று எண்ணுவீர் - சரீரமும் அதிகமென்று நினைக்கிறவரே! வேதம் உம் வேதியர் அருள் உம் வெஃகலா - வேதங்களையும் அந்தணரது அருளையும் விரும்பாமல், சேதனை மன் உயிர் தின்னும் தீ வினை பாதகம் அரக்கர் தம் பதியின் வைகுதற்கு எது என் - அறிவு நிலைபெற்றிருக்கின்றவுயிர்களை (க் கொன்று) தின்னும் தீச்செயலால் பாபத்தையடைகிற ராக்ஷஸரிடத்தில் தங்கியிருத்தற்குக் காரண மென்ன? எ - று.—சேதந என்னும் வடமொழி சேதனை எனத் திரிந்தது. தின்னும் என்னும்காரணப்பொருட்டாகியபெயரெச்சம் தீவினை என்னும் காரியப்பொருட்டாகியபெயர்கொண்டது. பாதகம்-வடசொல்.

52.—வனத்திடை மாதவர் மருங்கு வைகலிர் - அரண்யத்தில் மஹாதபஸ்விகளின்பக்கத்தில் வஸிக்காதவராயும், புனம் திரு நாட்டிடை புனிதர் ஊர் புக நினைத்திலிர் - காடு சூழ்ந்த நல்லநாட்டிலே மனத்தூய்மையுடையாரது ஊர்களிற்போய் வஸிக்கநினையாதவராயும், அறம் நெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை வைகினிர் - தர்மமார்க்கத்தை எண்ணாதவரது [ராக்ஷஸர்து] கூட்டத்தினடுவில் தங்கினவராய், என் செய்தீர் என்றாள் - என்ன காரியம் செய்தீர் என்று சொன்னாள், எ - று.—நாட்டுக்குரிய அரண் நான்கனுள் காடு ஒன்றாதலின் புனத்திருநாடு என்றார். என் என்பது இழிவின் மேலது.

53.—மங்கை அஃது உரைத்தல் கேட்ட வரம்பு இலான் - சீதாபிராட்டியார் அந்த வார்த்தை சொல்லக் கேட்ட வரம்பற்றவனானவன் [ராவணஸந்யாஸி], வெம் கண் வாள் அரக்கர் மறுவில் தீர்ந்தார் என்ன வெருவலம்- க்ரூரதிருஷ்டியையும் வாளாயுதத்தையுமுடைய ராக்ஷஸர் குற்றத்தினின்று நீங்கினவர்கள் என்றுநினைத்து அஞ்சாதிருக்கிறோம்; திங்கள் வாள் முகத்தினாய் - முழுமதிபோன்ற ஒளிபொருந்திய முகத்தையுடையவளே! (அவர்கள்) அ தேவரின் தீயர் அல்லர் - அந்ததேவர்கள்போலக் கொடியரல்லர்; (ஆகையால்) எங்கள் போலியர்க்கு நிருதர் ஏ நல்லார் என்றான் - எங்களையொத்தவர்களுக்கு ராக்ஷஸரே நல்லவர்கள் என்றுசொன்னான், எ-று.— போலும் - அசை. நிருதரோ, ஏ - தேற்றம்.

54.—அன்ன சொல்ல - அப்படிப்பட்ட சொற்களை (ராவண ஸந்யாஸி) சொல்ல, சேயிழை - (கேட்ட) சீதாபிராட்டியார், மாயம் வல் அரக்கர் வேண்டு உரு வரிக்க வல்லர் என்பது ஆயவள் அறிதல் தேற்றாள் ஆகலின்- மாயஞ்செய்ய வல்லரான கொடிய அரக்கர் தாம்வேண்டிய ரூபங்களைத் தரிக்கவல்லவரென்பதை அந்தச் சீதாபிராட்டி அறியமாட்டாளாதலின், அயல் ஒன்று எண்ணாள் - மற்றொன்றையும் நினையாதவளாய், தீயவர் சேர்தல் செய்தார் தூயவர் அல்லர் - தீயோரை நட்புசெய்தவர்கள் (தாம்தூயவரேயாயினும்) தூயவரல்லர்; சொல்லின் தொல் நெறி தொடர்ந்தோர் என்றாள் - சொல்லுமிடத்துப் பழைய தீநெறியிற் செல்வோரேயாவர் என்று சொன்னாள், எ - று.—சேயிழை - செம் பொன்னணியைத் தரித்தவள் என்னும் பொருளதாதலின் ஓர்குறிப்புச்சொல்; பண்புத் தொகைப்புறத் துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை யென்னவுமாம். வருவிக்க என்பது வரிக்க என உகரமும் வகரமும் தொகுத்தது. ஆயவள்=அ+அவள்.

55.—அயிர்த்தனள் ஆகும் என்று ஓர் ஐயுறவு அகத்து கொண்டான் - இவள் சந்தேகித்தாளாகுமென்று ஒரு சந்தேகத்தை (தன்) மனதிற் கொண்டு, பெயர்த்து அது துடைக்க எண்ணி பிறிது உற பேசல் உற்றான்-மறுபடியும் அந்த சந்தேகத்தை நீக்க நினைத்து வேறொன்றில் மனஞ்செல்லுமாறு பேசத் தொடங்கினான்; மயக்கு அரு உலகம் மூன்றின் வாழ்பவர்க்கு - மயக்கமில்லாத மூன்று லோகங்களில் வசிப்பவர்க்கு, அனைய வல்லோர் இயற்கையின் திரியின் அல்லால் - அப்படிப்பட்ட வல்லவர்களாகிய ராக்ஷஸரது சுபாவத்தோடு பொருந்திச் சஞ்சரித்தாலன்றி, இயற்றல் ஆம் நெறி என் என்றான்- (அதனின் வேறாகச்) செய்யத்தக்கதாகிய ஒரு நல்வழி என்ன இருக்கிறது என்று சொன்னான், எ - று.—ஐயுறவு, ஐயுறு - பகுதி; அது ஐயம்+உறு என்று இரண்டு சொற்சேர்ந்தது; காமுறு (காமம்+உறு), ஏமுறு (ஏமம்+உறு) முதலியவைபோல.

56.—திறம் தெரி வஞ்சன் அ சொல் செப்பலும் - அவளது மன நிலையையறிந்த வஞ்சகனாகிய ராவணன் அந்தச் சொல்லைச் சொன்னவுடனே, செப்பம் மிக்காள் - செவ்வைக் குணங்களிற் சிறந்தவளாகிய சீதாபிராட்டி, அறம் தரு வள்ளல் ஈண்டு இங்கு அரு தவம் முயலும் நாளுள் - தர்ம மார்க்கங்களை விருத்திசெய்கிற உதாரசீலனாகிய தாசரதி இவ்வுலகத்தில் இந்த

அரணியத்திலே அரிய தவத்தை முயன்று செய்யுங் காலத்துக்குள்ளே, மறம் தலை திரிந்த வாழ்க்கை அரக்கர் தம் வருக்கத்தோடு உம் இறந்தனர் முடிவர் - பாபவழியிற் சஞ்சரிக்கிற வாழ்க்கையையுடைய இராக்கதர் தமது வம்சத்தோடு மாண்டொழிவார்கள், பின்னர் உலகு இடர் இலை என்றாள்-பிறகு உலகத்தில் துன்பமேயில்லை என்று சொன்னாள், எ - று.—மறத்தலை எனற்பாலது மறந்தலையென எதுகை நோக்கி மெலித்தது.

57.—மான் அவள் உரைத்தலோடு உம் - மான் போன்ற அந்த சீதை இப்படி சொன்னவுடனே, (ராவண சன்னியாசி அவளைநோக்கி), மீன் என மிளிரும் கண்ணாய் - கயல்போல் மிளிருங் கண்களையுடையவளே ! மானவர் அரக்கர் தம்மை வேர் அற வெல்வர் என்னின் - மனுஷ்யர் ராக்ஷஸரை மூலமற [நிர்மூலமாகும்படி] வெல்வாராயின், யானையின் இனத்தை எல்லாம் இள முயல் கொல்லும் - யானைக்கூட்டத்தை யெல்லாம் ஒருசிறுமுயல் கொன்றுவிடும்; பின்னும் - மேலும், கூன் உகிர் மடங்கல் ஏற்றை குருளை மான் கொல்லும் என்றான் - வளைந்த நகங்களையுடைய ஆண்சிங்கத்தை ஒரு மான்குட்டி கொன்று விடும் என்று சொன்னான், எ - று.—மானவள் - மேம்பாட்டையுடையவளாகிய பிராட்டி எனினுமமையும். மானவர்-வடசொல். மிளிர்தல் - இடம் வலங்கொண்டு பிறழ்தல்.

58.—மின் திரண்டால் அனைய பங்கி விராதன் உம் - மின்னற் கொடிகள் திரண்டிருந்தாற் போன்ற மயிரையுடைய [செம்பட்டைமயிரையுடைய] விராதனென்பவனும், வெகுளி பொங்க கன்றிய மனத்து வென்றி கரன் முதல் கணக்கிலோர் உம் - (சூர்ப்பணகையின் பரிபவங்கண்டு) கோபம் அதிகப்படப் புழுங்கிய மனத்தையுடைய கரனும் முதலான எண்ணிறந்த அரக்கரும், பொன்றிய பூசல் ஒன்று உம் கேட்டிலிர் போலும் என்றாள்-மடிந்த யுத்தங்களைப்பற்றி ஒருசிறிதும் கேள்விப்பட்டீரில்லை போலும் என்று சொன்னாள்; அன்று அவர்க்கு அடுத்தது உன்னி - அன்றைக்கு அந்த ஸ்ரீராமருக்கு நேர்ந்ததை நினைத்து, அருவி மழை கண்ணீர் சோர்வாள் - அருவிபோலக் குளிர்ச்சியாகிய கண்ணீருகுப்பவள் [சீதாபிராட்டி], எ - று.—போலும் - ஐயப்பொருட்டாகிய வோரிடைச்சொல். விராதன், கரன் என்பவர்களைப்பற்றிப் புராணநாமவிவரணம் என்னுந் தலைப்பில் காண்க.

59.—வாள் அரி வள்ளல் தன்னால் - ஒளிபொருந்திய சிங்கத்தையொத்த உதாரசீலனாகிய சக்கிரவர்த்தித்திருமகனால், இலங்கை மா நிருதர் எல்லாம் கேளொடு மறியும் ஆறு உம் - இலங்கையிலுள்ள பெரிய ராக்ஷஸரென்கிற யானைகளெல்லாம் தஞ்சுற்றத்தோடு மடியும் விதத்தையும், வானவர் கிளரும் ஆறு உம் - தேவர்கள் உயரும் விதத்தையும், நாளை ஏ காண்டிர் அன்று ஏ - நாளைக்கே காண்பீரேயாவீர்; மீள் அரும் தருமம் தன்னை பாவம் வெல்லும் ஓ - மீளுதலில்லாத தர்மத்தை பாவம் ஜயிக்குமா ? நவை இலிர் உணர்கிலீர் ஓ என்றாள் - மாசற்ற முனிவரே நீர்இதனை யறிந்திலீரோ என்று சொன்னாள், எ - று.—வள்ளலை வாளரி என்றதனால் ராக்ஷஸராகிய யானைகளென்றுரைக்கப்பட்டது. கேள் - பண்பாகுபெயர். நாளையே, ஏ - தேற்றம். காண்டிர் - துணிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகவந்த காலவழு

வமைதி. அன்றே என்னும் இடைச்சொல் தேற்றப்பொருளது. முன்னுள்ள ஓ - வினு; பின்னது - எதிர்மறை. தர்மத்துக்கு மீட்சியின்மையாவது - ஒருவர் தடுப்பினும் தடைபடாதுயர்தல்.

60.—தேனிடை அமுது அளாய அன்ன மெல் சில சொல் மாலே - தேனுடன் அமுதத்தைக் கலந்தாற்போன்ற மிருதுவான மிதமாகிய (சீதாதேவியின்) சொற்கூட்டமானது, தான் உடை செவிகளுடு தவழுற - தானுடைய காதுகளில் நுழைந்தமாத்திரத்தில், தளிர்த்து வீங்கும் ஊன் உடை உடம்பினன் உம் - புளகித்துப் பூரிக்கின்ற மாமிசத்தையுடைய சரீரமுள்ள ராவணனும், உரு கெழு மானம் ஊன்ற - ஒளிபொருந்திய [வெம்மையாகிய] அபிமான மேலிட, மானிடர் வலியர் என்ற மாற்றத்தால் சீற்றம் வைத்தான்-மனிதர்கள் [ராமலக்ஷ்மணர்கள்] வலியவரென்று (சீதை) சொன்ன சொல்லினுல் கோபத்தை மனதில் வைத்தான், எ - று.—தன்கோபம் வெளிப்படின் அவள் ஐயுறுவாள், அதனுல் தான் கருதிவந்த காரியத்துக்குக் கெடுதியுண்டாமாதலின் சீற்றம்வைத்தான் என்ருர்.

61.—சீறினன் உரை செய்வான் - (ராவணஸந்யாஸி) இவ்வாறு கோபித்துச்சொல்லுகிருன்; அ சிலே வலி புல்லியோர்கட்கு - அந்த வில்லாற்றவில் அற்பராகிய கரதூஷணுதியர்க்கு, ஒரு மனிதன் ஈறு செய்தான் என்று எடுத்து இயம்பினுயேல் - ஒருமனுஷ்யன் முடிவை யுண்டாக்கினுனென்று சிறப்பித்துச்சொன்னுயாயின், நாளே ஏ தேறுதி - நாளேக்கே நீ தெளிவாய்; அ இருபது திண் தோள் வாடை வீறிய பொழுது பூளே வீ என வீவன்-அந்த ராவணனது பலமான இருபது புஜங்களின் காற்றுனது வீசின காலத்தில் பூளேப்பூ [அல்லது இலவம்பஞ்சு] போல (அந்தமனிதன்) பறந்தோடுவன், எ - று.—கரதூஷணுதியரைக் கொன்றது ஸ்ரீ ராமபிரானுெருவனேயாதலின் வீவன் என ஒருமையாற் கூறினுர். தான் உடை என்பது எழுவாய்த்தொகைநிலைத்தொடர். உடை - குறிப்புப்பெயரெச்சம்.

62.—மேருவை பறிக்க வேண்டின் - மேருபர்வதத்தை வேரோடு பறிக்க விரும்பினுலும், விண்ணினே இடிக்க வேண்டின் - அண்ட கடாகத்தை இடிக்க விரும்பினுலும், நீரினே கலக்க வேண்டின் - சமுத்திரத்தைக் கலக்க விரும்பினுலும், நெருப்பினே அவிக்க வேண்டின்-வடவைத் தீயை அவிக்க விரும்பினுலும், பாரினே எடுக்க வேண்டின்-பூமியைப்பேர்த்து எடுக்க விரும்பினுலும், பல வினே - இப்பெரிய காரியங்களினும், இராவணற்கு - அந்த ராவணனென்னும் மஹாவீரனுக்கு, அரிது என்-செய்தற்கரிய காரியம் யாது [ஒன்றுமில்லேயே], (அப்படியிருக்க அவனே) யார் என கருதி சொன்னுய்-யாவனென்று நினேந்து இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறினே, சில சொல் ஏழாய்-மித பாஷணமுள்ள முக்தையே! என்ருன் - என்று சொன்னுன், எ-று.—பல சில என்பன பெருமை மென்மைகளேக் குறித்து நின்றன.

63.—(அதைக் கேட்ட சீதாபிராட்டி அவனேநோக்கி) அரண் தரு திரள் தோள் சால உள எனின் ஆற்றல் உண்டு ஓ - அழகைத்தருகின்ற அநேகமான திரண்டதோள்கள்உண்டாயிருப்பின் வல்லமையுமிருக்குமோ? கரண்டம் நீர் இலங்கை வேந்தை சிறை வைத்த கழல் கால் வீரன் - நீர்க்காக்கை

கள்சஞ்சரிக்கின்ற கடனீர்சூழ்ந்த லங்காதிபனுகியராவணனைச் சிறையிலிட்ட வீரகண்டையணிந்த காலேயுடைய மகாவீரனது [கார்த்தவீரியனது], திரண்ட தோள் வனத்தை எல்லாம் - கூட்டமாகிய புயக்காட்டை யெல்லாம், இரண்டு தோள் ஒருவன் அன்று ஓ சிறியது ஓர் பருவம் தன்னுள் மழுவினல் எறிந்தான் என்ருள் - இரண்டுதோள்களையுடைய ஒருவன் [பரசுராமன்] அல்லவா பாலியத்தில் மழுவாயுதத்தால் அறுத்தான் என்று சொன்னுள், எ - று.—இராவணனைச்சிறைவைத்தவன் கார்த்தவீரியன், அவன் ருேள் வனத்தைக்களைந்தவன் பரசுராமன், அவனது இறுமாப்பையடக்கினவன் சக்கிரவர்த்தித்திருமகன் என்று வற்புறுத்துவான் இலங்கை வேந்தையென்று தொடங்கி மழுவினுலெறிந்தானென்னுந்துணையு முறையே கூறினுள். கார்த்தவீரியன், பரசுராமன் என்பவர்களைப்பற்றிப் புராணநாம விவரணம் என்னுந்தலைப்பிற் காண்க.

64.—என்று அவள் உரைத்தலோடும் - என்று அந்தச்சீதாபிராட்டி சொன்னவுடனே, நயனம் எரிந்தன - (ராவணனது) கண்கள் ஜ்வலித்தன; திரள் தோள் திக்கில் சென்றன - திரண்டபுஜங்கள் திசைகளையடைந்தன; மகுடம் வானம் தீண்டின - முடிகள் ஆகாசத்தைத் தொட்டன; திண் கை ஒன்ருெடு ஒன்று அடித்த - பலமானகைகள் ஒன்றுடனென்று அறைந்தன; எயிற்றின் ஒளி மேகத்து உரும் என மென்றன - பல்வரிசைகள் மேகத்தினிடத்துக்காணப்படுகின்ற இடியைப்போல சப்திக்கும்படி கடித்தன; வெகுளி பொங்க மாய வேடம் விட்டது - கோபம் மிகுதலால் (அவன் பூண்டுவந்த) மாயவேஷமானது அவனைவிட்டு நீங்கிற்று [அவனது நிஜரூபம் வெளிப்பட்டது], எ - று.—பொங்க - காரணப்பொருட்டாகிய செயவெனெச்சம். மாயவேடம்பற்றறவொழிந்ததென்பார் விட்டதென்ருர்.

65.—(அப்போது) அரிவை உம் இவன் இருவினை துறந்த மேலோர் அல்லன் கொல் என்று எண்ணி ஐயம் எய்தா - (களங்கமற்றிருந்த) சீதாபிராட்டியும் இவன் இருவினைகளை நீக்கின மேலோரில் (ஒருவன்) அல்லனே என்று நினைத்துச் சந்தேகமடைந்து, இவன் ஆர் என்று ஒன்றும் தெரிவு அரு நிலேயள் ஆக - இவன் யாவனென்று சிறிதும் தெரிதற்கரிய நிலையையுடையவளாகி நிற்க, தீ விடத்து அரவம் தான் ஏ உரு கெழு சீற்றம் பொங்கி பணம் விரித்து உயர்ந்தது ஒத்தான் - கொடிய விஷத்தையுடைய பாம்பே வெப்பமான கோபமிகுந்து படத்தை விரித்துக்கொண்டு உயர்ந்து நின்றதை யொத்திருந்தான் (அவ்விராவணன்), எ - று.—இராவணன் பத்துத்தலைகளோடும் எதிர்நின்றது பத்துத்தலைப்பாம்பொன்று எதிரேசீறிக்கொண்டு நின்றதுபோலிருந்ததென்பதாம்.

66.—ஆற்ற வெம் துயரத்து அன்னுள் - மிகவும் வெவ்வியதுக்கத்தையுடைய அந்த சீதாபிராட்டி, ஆண்டு உற்ற அலக்கண் நோக்கின் - அவ்விடத்து அடைந்ததுன்பநிலையைப் பார்த்தால், என் ஏற்றம் நினைக்கல் ஆகும் - வேறெந்தத் துன்பத்தை அதிகமாக எண்ணலாகும்; எதிர் (என்) எடுத்து இயம்பல் ஆகும் - இதற்குவமையாக எத்துன்பத்தை யெடுத்துச் சொல்லலாகும்; மாற்றம் ஒன்று இல்லே - ஒருபேச்சுமில்லை; செய்யும் வினை இல்

லை - செய்தொழில் ஒன்றுமில்லை; கூற்றம் வந்து உற்ற காலத்து உயிர் என்ன குலைவு கொண்டாள் - யமன்வந்தகாலத்தில் உயிர் நடுங்குவதுபோல நடுக்கங் கொண்டாள் (சீதாபிராட்டி), எ - று.—ஏற்றம் - தொழிலாகுபெயர்.

67.—விண்ணவர் ஏவல் செய்ய வென்ற என் வீரம் பாராய் - தேவர்கள் ஏவல்செய்யும்படி ஜயித்தஎனது வீரத்தன்மையைப்பாராமல், மண்ணிடை புழுவின் வாழும் மானுடர் வலியர் என்றாய் - பூமியிலுள்ள புழுப்போல்வாழ்கின்ற மனிதர் பலிஷ்டரென்று சொன்னாய்; (ஆயினும்) பெண் என பிழைத்தாய்-பெண்ணென்று நான்கருதினமையால் உயிர்பிழைத்தனை, அன்றேல் - அப்படிநினையேனாயின், உன்னை பிசைந்து தின்ன எண்ணுவன்- உன்னைப்பிசைந்து தின்பதற்கு நினைப்பேன், எண்ணின் பின்னை என்உயிர் இழப்பென் என்றான் - நினைப்பேனாயின் பிறகு என்பிராணனை இழந்து விடுவேன் என்றுசொன்னான், எ - று.—பாராய் என்னும் முற்றெச்சம் என்றாய் என்னும் வினைகொண்டது. பிசைந்து தின்ன எண்ணுவேனாயின் என்னுயிர் இழப்பெனென்பதற்கு பிசைந்துதின்னவே நீயிறப்பாய் இறக்கவே உன்னிடத்துள்ள விருப்பமிகுதியால் யானும் உயிர்விடுவே னென்பது கருத்து.

68.—அன்னம் - நடையினால் அன்னத்தையொத்தவளே, குலைவுறல்- நடுக்கத்தையடையாதே, முன்னம் யாரை உம் கும்பிடா என் தலைமிசை மகுடம் என்ன தனி தனி இனிது தாங்கி - இதற்குமுன் எவரையும் வணங்காத என் தலைகளின்மீது கிரீடங்களை (தாங்குவது) போல தனித்தனியே பிரீதியோடு உன்னைத்தாங்கிக்கொண்டு, அலகு இல் பூண் அரம்பை மாதர் அடி முறை ஏவல் செய்ய-அளவில்லாத ஆபரணங்களை யணிந்த தெய்வப்பெண்கள் உன்பாதங்களில் கிரமமாய்ப்பணிவிடைசெய்துநிற்க, உலகம் ஈர் ஏழு உம் ஆளும் செல்வத்துள் உறைதி என்றான் - பதினான்குலோகத்தையும் ஆளுகின்ற என்னுடையராஜ்யைசுவரியத்தில் ஆளக்கடவாய்என்றுசொன்னான், எ-று.—குலைவுறல், இதில் அல் - எதிர்மறைவியங்கோள்விகுதி. யாரையும்கும்பிடா - என்பதில் உம்மை முற்றும்மையாதலால் யாவர் என்பதின் மரூஉ ஆகிய யார் என்பதின் முதனிலை யா எஞ்சாமைப்பொருளது.

69.—(அதைக்கேட்ட சிதாபிராட்டி) தளிர் கையாலே செவிகளை சிக்கு உற சேமம் செய்தாள் - தளிர்போன்றகைகளாலே காதுகளை உறுதியாக அடைத்துக்கொண்டு, (அவனைநோக்கி) கவினும் வெம் சிலை கை காகுத்தன் கற்பினேனை - அழகைத்தருகின்ற வெவ்வியகோதண்டத்தைத் தரித்ததிருக்கைகளையும் வெற்றியையும் உடைய காகுத்தனுடைய [ஸ்ரீராமனுடைய] பாதிவ்ரத்யத்தையுடைய என்னை, புவி இடை ஒழுக்கம் நோக்காய் - உலகத்திலுள்ள ஒழுக்கத்தையும்பாராமல், பொங்கு எரி புனிதர் ஈயும் அவியை நாய் வேட்டது என்ன என் சொனாய் அரக்க என்னா - ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியில் பரிசுத்தரானவேதியர்கொடுக்கின்ற அவிர்ப்பாகத்தை (இழிபொருளை இச்சிக்கின்ற) நாய்விரும்பியதுபோல என்னவார்த்தைசொன்னாய் ராக்ஷஸனே என்றுசொல்லி, எ - று.—கவினும் என்பது கவின்ற, கவினுகின்ற என மற்றைக்காலங்களிலும் வரும். அவி - இது ஹவிஸ் என்னும் ஆரியச்சிதைவு.